

DIUMENGE XIX DE DURANT L'ANY (C)
COMMEMORACIÓ DEL 50È ANIVERSARI DEL TRASPÀS DEL P. ANSELM FERRER
HOMILIA DEL P. BERNABÉ DALMAU, MONJO DE MONTSERRAT
11 D'AGOST DE 2019
Sv 18,6-9 / He 11,1-2.8-19 / Lc 12,32-48

Estimats germans i germanes,

El cristià, home de futur. L'Església, servidora d'esperança.

¿Qui s'apuntaria a aquestes afirmacions, quan, moltes vegades nosaltres, els cristians, els membres de l'Església, vivim atemorits per les estadístiques i ens assemblem més als apòstols després d'una nit de pesca infructuosa que no pas als nostres pares la nit de la sortida d'Egipte, a punt de travessar a peu eixut el Mar Roig?

Ai, com ens pesa aquesta fe, que d'altra banda ens fa ser gent de futur, servidors d'esperança! Ens pesa encara que sapiguem més o menys de cor la insistència de la Carta als Hebreus sobre "la bona memòria dels antics": "Per la fe... per la fe", va repetint aquella pàgina sagrada. És que Abraham "esperava la ciutat ben fonamentada", És que Abraham "va creure en la fidelitat de Déu"... i així successivament. "Tots aquests moriren en la fe, sense haver posseït allò que Déu els prometia, sinó contemplant-ho de lluny i saludant-ho". "Aspiraven a trobar una pàtria millor, una pàtria celestial". Cadascun d'aquests personatges de l'Antic Testament, com també cadascun dels apòstols que escoltaven les paraules de Jesús, passaren moments de por, se sentiren no simplement "petit ramat" com els designa el Senyor, sinó "ramat esquifit", diminut, minúscul, raquític, reduït, xic, curt.

A la que podríem anomenar lletania de la fe de la Carta als Hebreus, l'Església avui en l'Evangeli ens n'afegeix dues més, una d'elles amb rang de benaurança. Efectivament, Jesús repeteix dues vegades "Estigueu a punt" i "Feliços els qui estan vetllant". En la litúrgia d'aquest diumenge, doncs, Déu ens fa mirar el futur amb la força que ens dóna la seva paraula, com hem pogut escoltar tant del llibre de la Saviesa, com de la Carta als Hebreus i de les paràboles de Jesús mateix. Ser cristians de futur, ser Església servidora d'esperança demana una capacitat de mirar el més enllà tot vivint amb intensitat el present.

* * *

Avui en celebrar els cinquanta anys del traspàs del pare Anselm Ferrer als vuitanta-set, aquesta capacitat de mirar el més enllà i alhora viure el present ressalten en la seva vida de monjo i de compositor musical.

Vivia des de jove el dia a dia amb la serenitat que li donava l'espiritualitat del moviment litúrgic naixent. Ell mateix contribuï a promoure'l amb els seus escrits sobre l'any cristià i òbviament amb les seves composicions musicals, totes al servei de la litúrgia. Ja s'ha subratllat, en aquest any aniversari de la mort, que les seves obres polifòniques en fan el millor representant a Catalunya de l'anomenada "escola ceciliana".

Quatre anys abans de morir encara va voler unir-se a la reforma conciliar dels nostres dies component un Ordinari de la missa en català que des d'aleshores és l'habitual de totes les festes a Montserrat. N'acabem de cantar el "Senyor, tingueu pietat" i el "Glòria". I ara escoltarem reverentment la Professió de fe, una de les seves

obres primerenques i que fa almenys set dècades que no ha ressonat en aquesta basílica.

El pare Anselm, abans de ser conegut com a compositor, va redactar magnífics articles d'espiritualitat litúrgica. Ja escrivia en el llunyà 1915: "És necessari encaminar els nostres esforços a posar el poble fidel en condicions d'assistir amb intel·ligència i amb fruit a les funcions litúrgiques... El dia que el poble cristià torni a la possessió d'aquest tresor, no hi ha dubte que es reproduiran en ell els mateixos efectes saludables que causà en el poble jueu... Aquell dia la vida cristiana reflorirà vigorosa en el cor de tots els cristians i es manifestarà a l'exterior en el retorn de la vida social a l'espiritualisme cristià. Aquell dia la pietat assolirà gran solidesa, abeurant-se a les deus pures i abundoses de la litúrgia, sortint de l'anèmia en què es fon enmig de tant sentimentalisme i buidor com es troba en l'actual devocionisme". Fins aquí el pare Anselm Ferrer, home de futur, servidor d'esperança.

Germans i germanes, ¿no us semblen aquestes paraules una actualització del que sentíem en la lectura del llibre de la Saviesa: "Els fills sants d'un poble bo oferiren víctimes invisibles, es comprometeren a observar aquesta llei divina"?

I el text sagrat acabava: "Després entonaren per primera vegada els cants de lloança dels pares". Feliços els pares en la fe que ens fan cantar!